

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **N. P. A.,**
Státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016, č. j. MV-54082-4/SO-2015

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 6. 2016, č. j. MV-54082-4/SO-2015, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“), zamítlo její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2015, č. j. OAM-12966-20/TP-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podanou podle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně podala dne 3. 7. 2014 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy jakožto zletilé nezaopatřené dítě cizince, který na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Tímto cizincem byla v případě žalobkyně její matka, paní H. T. D., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika (doloženo rodným listem žalobkyně), která má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 27. 1. 2014.
3. Ve správním spise je založeno potvrzení o studiu žalobkyně na střední škole průmyslově zemědělské v Quang Binh pro období 09/2013 – 09/2015, obor Biologie lesa.
4. Správní orgán I. stupně provedl prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 5. 12. 2014 výslech žalobkyně, z něhož vyplynulo, že žalobkyně chodí na střední školu do druhého ročníku, škola trvá dva roky a její studium by mělo skončit v září 2015. Matka žije v České republice šest let, pobyt si prodlužuje jednou za deset let, podniká, prodává smíšené zboží na Praze 4, žalobkyně neví, zda je to kamenný krám nebo tržnice, neví, zda pracuje sama nebo s někým ani další podrobnosti ohledně její práce. Matka nebyla za šest let ani jednou ve Vietnamu a žalobkyně nezná důvod, proč za ní nepřijela. V kontaktu jsou jednou týdně přes telefon, internet nemají. Matku navštívit nebyla, nemá na to peníze, česky neumí, ani žádný jiný cizí jazyk, hodlá se učit až v České republice. Neví, jak dlouho chce v České republice zůstat, chce se učit na nějaké vhodné škole, žádnou konkrétní však nezná, první rok se bude učit český jazyk v Olomouci na jazykové škole, kterou vybrala matka. O výsledku byl vyhotoven protokol č. j. HANO201407030001 (dále jen „protokol o výsledku“).
5. Dne 9. 2. 2015 správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně, neboť nebyla splněna jedna z podmínek dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, konkrétně že by důvodem žádosti bylo společné soužití žalobkyně s její matkou. V odůvodnění uvedl, že dle protokolu o výsledku se žalobkyně s matkou během šesti let neviděla, matka ji ve Vietnamu nenavštívila, v České republice nemá dosud nic zajištěné, ani neumí česky, žalobkyně je v zemi původu vázána studiem minimálně ještě několik měsíců, tzn. v současné době není sloučení s matkou na území České republiky možné. Žalobkyně není informována o podnikání matky, neboť uvedla, že prodává smíšené zboží na Praze 4, ačkoliv bydliště matky je v Prostějově. Dle správního orgánu I. stupně by žalobkyně, která dosáhla zletilosti, měla znát tyto informace mající dopad i na její plánovaný pobyt. Z toho důvodu správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně má zájem zejména o možnost studia v České republice, neboť z jejích odpovědí není patrný zájem o sloučení s matkou. Rovněž z výsledku nevyplynulo, zda chce žalobkyně na území České republiky pobývat trvale, neboť tato skutečnost záleží na její matce.
6. Proti rozhodnutí I. stupně podala žalobkyně dne 27. 2. 2015 odvolání. V něm namítla, že daná věc spadá s ohledem na účel pobytu pod směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2009 o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice o právu na sloučení rodiny“). Účastníci

řízení tedy měla být i matka žalobkyně. Dále objasnila rodinnou situaci a vyjádřila se k protokolu o výsledku (zejména že se jí po dlouhou dobu nedařilo registrovat v systému visapoint, což vysvětluje dlouhé odloučení rodiny). Závěr, že žalobkyni brání v přicestování do České republiky studium ve Vietnamu, je zcela nelogický, neboť pokud by nestudovala, nebyla by nezaopatřeným dítětem dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

7. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž uvedl, že dlouhodobé komplikace při registraci do systému visapoint neporušily žádné právo žalobkyně, a kdyby žalobkyně v pokusech vytrvala, nepochybně by jako mnoho jiných cizinců pořadí obdržela. Bylo na žalobkyni, aby správnímu orgánu I. stupně poskytla veškeré informace, z nichž by vyplývalo, že splňuje zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytu. Ze směrnice o právu na sloučení rodiny nevyplývá právo cizince na udělení pobytu. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že žalobkyně nesplnila podmínku, dle níž důvodem žádosti dítěte musí být společné soužití cizinců. Pojem společné soužití sice není v zákoně definován, musí se však jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije. Žalobkyně veškerý čas pobývala v zemi původu, kde navštěvuje střední odbornou školu, a proto společné soužití matky s žalobkyní nebylo prokázáno. Závěrem žalovaný odkázal na § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců týkající se povolení k dlouhodobému pobytu, z něhož vyplývá povinnost žalobkyně pobývat na území. Z Cizineckého informačního systému je však patrné, že žalobkyně v době podání žádosti na území nepobývala.

II. Obsah žaloby

8. Žalobkyně v žalobě namítá, že daný případ spadá pod Směrnici o právu na sloučení rodiny. Podle čl. 2 písm. c) a d) a čl. 3 této směrnice je nositelem práva na sloučení rodiny rovněž cizinec, který již na území členského státu pobývá. Je tedy rozhodováno nikoliv o právu žadatele na pobyt, ale o právu na sloučení rodiny tohoto cizince. Z toho důvodu měla být matka žalobkyně účastnicí řízení v souladu s § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „správní řád“). Skutečnost, že správní orgány jí postavení účastníka nepřiznaly, zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
9. K věcnému obsahu napadeného rozhodnutí žalobkyně uvádí, že není zřejmé, proč by jí mělo studium ve Vietnamu bránit ve sloučení rodiny v České republice. Je zcela na žalobkyni, jak se svým studiem naloží, zda jej ukončí či dostuduje dálkově. Podstatný je současný skutkový stav, kdy žalobkyně z důvodu nepřetržitého studia ve Vietnamu a dosažení zletilosti splňuje zákonnou podmínku „nezaopatřenosti“. Žalovaný zamítl žádost o sloučení rodiny ze zcela absurdního důvodu, že splňuje jednu z podmínek vyžadovaných zákonem. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na další ustanovení zákona o pobytu cizinců, z nichž vyplývá, že i zákon předpokládá, že cizinec po povolení k trvalému pobytu ještě několik měsíců pobývá v zahraničí. Dle § 77 odst. 1 písm. c) téhož zákona nadto držitel povolení k trvalému pobytu může mimo území Evropské unie pobývat i déle než 12 měsíců, je-li důvodem studium.
10. Žalobkyně odkazuje na § 178 odst. 2 zákon o pobytu cizinců, dle něhož se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině. Zákon tedy výslovně předpokládá, že cizinec v době podání žádosti a rozhodnutí studuje v cizině. Podmínka bezprostředního soužití žadatele s rodičem po povolení

k pobytu nevyplývá z žádného ustanovení Směrnice o právu na sloučení rodiny. Žalobkyně taktéž odkazuje na zprávu Komise Radě a Evropskému parlamentu o používání Směrnice o právu na sloučení rodiny.

11. Žalobkyně považuje za absurdní pasáž napadeného rozhodnutí, dle níž žalovaný vytýká žalobkyni, že již nyní nežije s matkou ve společné domácnosti. Formulace „je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců“ dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nestanovuje další podmínku pro povolení k pobytu, ale pouze vymezuje jeho účel. Tím zamezuje, aby o tento druh pobytu žádali cizinci, jejichž účelem pobytu je např. zaměstnání.
12. Závěrečnou pasáž napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný odkazuje na § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobkyně považuje za nesrozumitelnou.
13. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ze Směrnice o právu na sloučení rodiny nevyplývá právo cizince na pobyt na území České republiky. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
17. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců „ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68“.
19. Dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců“.
20. Podstatou sporu je v řešené věci výklad § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, resp. otázka, zda žalobkyně splnila podmínky vyžadované tímto ustanovením pro vydání povolení k trvalému pobytu.
21. Soud nejprve považuje za vhodné citovat závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24, jenž se týkal skutkově obdobné věci, uvedl následující: „z uvedeného ustanovení vyplývá, že se povolení k trvalému pobytu vydá v případě, že jsou kumulativně splněny tři podmínky: (1.) žadatel je nezletilým nebo zletilým

nezaopatřeným dítětem (2.) cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt a (3.) důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele s tímto cizincem. (...) Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. (...) Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. (...) Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný“.

22. „Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit“.
23. V nyní řešeném případě není sporu o tom, že žalobkyně splnila první a druhou podmínky pro povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť dle správního spisu je dcerou paní H. T., která má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 27. 1. 2014, a rovněž v době podání žádosti studovala na střední škole průmyslově zemědělské v Quang Binh, obor Biologie lesa. Sporné je naopak splnění třetí z podmínek, tedy zda je důvodem žádosti společné soužití žalobkyně s matkou.
24. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru o nesplnění této podmínky s ohledem na výslech žalobkyně, z něhož podle jeho názoru vyplynulo, že účelem jejího pobytu je zejména studium na území České republiky, nikoliv soužití s matkou. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí na jeho odůvodnění nikterak nenavázal a za hlavní důvod pro nevyhovění žádosti označil skutečnost, že žalobkyně v době podání žádosti nežila ve společné domácnosti se svojí matkou. Svůj závěr podpořil poněkud nelogickým odkazem na § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který se týká jiného pobytového oprávnění. Tento požadavek je však s ohledem na znění § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zcela neopodstatněný a byl vyvrácen taktéž výše citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu.
25. Totéž pak platí pro závěr správního orgánu I. stupně, dle něhož pobytu žalobkyně, resp. jejímu sloučení s matkou na území České republiky, brání její studium na střední škole ve Vietnamu. I tento důvod s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu postrádá relevanci.

26. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí za další důvody svědčící nevyhovění žádosti označil skutečnost, že žalobkyně se s matkou během šesti let neviděla, v České republice zatím nemá nic zajištěného, neučí se česky ani jiný cizí jazyk a není informována o pobytu matky v České republice. Taktéž není jisté, zda bude žalobkyně s matkou na území pobývat trvale, neboť o tomto rozhoduje její matka.
27. Žalobkyně na uvedené důvody reagovala podrobně ve svém odvolání ze dne 27. 2. 2015, kde zdůraznila, že její matka odcestovala do České republiky s tím, že až se dostatečně integruje a bude mít zaručené dostatečné příjmy, sloučí se s ní v České republice ostatní rodinní příslušníci. Zajištěnou existenci má matka žalobkyně již déle než tři roky a po celou dobu se bezúspěšně snažila registrovat své rodinné příslušníky do systému visapoint k podání žádosti nejprve k dlouhodobému pobytu a následně, po povolení svého trvalého pobytu, o trvalý pobyt. Vzhledem k problémům s registrací se matka žalobkyně rozhodla, že své právo na sloučení rodiny uplatní nejprve ke své nejstarší dceři, která již studuje. Matka posílá část svých výdělků otci žalobkyně do Vietnamu, neboť ten sám není schopen uživit celou rodinu a zaplatit studium ve Vietnamu pro žalobkyni. Matka pro žalobkyni našla možnost studia českého jazyka v Olomouci, a proto své podnikání přestěhovala z Prahy do Prostějova. Matka žalobkyně přicestovala do České republiky, aby zlepšila ekonomickou situaci své rodiny, což je cílem většiny obdobných imigrantů, a nikoliv platit za nákladné letenky do Vietnamu. Nadto nemohla předpokládat, že když se před třemi roky v České republice dostatečně zajistila, další tři roky se nikomu z rodiny nepodaří zaregistrovat v systému visapoint. Správní orgán I. stupně neuvedl, proč se domnívá, že žalobkyně na území České republiky nehodlá žít se svojí matkou. Naopak je zřejmé, že na jejích prostředcích je existenčně závislá, a tedy matka o pobytu žalobkyně rozhoduje.
28. Žalovaný na tyto námitky reagoval pouze v tom směru, že nemožnost registrace v systému visapoint žalobkyni nezkrátila na právech, a kdyby ve svých pokusech vytrvala, jistě by se jí termín podařilo sjednat. K uvedenému soud zdůrazňuje, že žalobkyně v této části odvolání nebrojila proti tvrzeným nedostatkům systému visapoint, ale pouze se snažila správním orgánům osvětlit, z jakého důvodu se se svojí matkou delší dobu neviděla. Dalšími odvolacími námitkami se pak žalovaný nikterak nezabýval, ačkoliv jimi žalobkyně relevantním způsobem zpochybňovala závěry správního orgánu I. stupně ohledně nesplnění třetí podmínky § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je tedy v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
29. Pro úplnost soud dodává, že v rámci dalšího řízení bude na žalovaném, aby posoudil případné účastenství matky žalobkyně dle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť s ohledem na žádaný účel pobytu (sloučení rodiny) daný případ spadá pod Směrnici o právu na sloučení rodiny. Žalobkyně nadto specifikovala, jakým konkrétním způsobem by výsledky její matky přispěl k objasnění skutkových okolností dané věci, a tedy jakým způsobem byla opomenutím správního orgánu zkrácena na svých právech.

V. Závěr

30. Žalobkyně se svými námitkami tedy uspěla; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží (3 000 + 6 200 + 600 + 1 428 =) 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.